

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 czerwca 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 2 kwietnia 2019 roku odmówił P. F. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 10 czerwca 2019 roku ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy. /decyzja – k. 55 – akta ZUS/

W dniu 19 czerwca 2019 roku P. F. złożył odwołanie od powyższej decyzji, twierdząc, że stan jego zdrowia uniemożliwia mu podjęcie jakiegokolwiek pracy zarobkowej. /odwołanie – k. 3 – k. 3 verte/

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 16 lipca 2019 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. /odpowiedź na odwołanie – k. 4/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca P. F. urodził się (...). /okoliczność bezsporna/

Posiada wykształcenie średnie techniczne, z wyuczonym zawodem technika mechanika samochodowego. Pracował m.in. jako kierownik ds. administracyjnych, pracownik pomocniczy, przedstawiciel handlowy oraz jako mechanik - kierowca. /okoliczności bezsporne/

W okresie od dnia 17 maja 2018 roku do dnia 11 maja 2019 roku ubezpieczony miał przyznane świadczenie rehabilitacyjne. W ramach tego świadczenia w okresie od dnia 27 marca 2019 roku do dnia 25 kwietnia 2019 roku przebył rehabilitację leczniczą w ramach prewencji rentowej ZUS w schorzeniach narządu ruchu. /okoliczności bezsporne/

P. F. posiada wymagane okresy składkowe i nieskładkowe. /okoliczności bezsporne/

U wnioskodawcy występuje przewlekły zespół bólowy odcinka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych bez istotnych deficytów neurologicznych. Skarżący od wielu lat odczuwa bóle odcinka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego, drętwienie palców lewej ręki, a także bóle lewych kończyn, około 20 lat temu w wyniku wypadku przebył uraz kręgosłupa, co skutkowało pobieraniem przez niego renty. Naruszenie sprawności organizmu, które występują przy schorzeniach odwołującego nie uzasadnia orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Wnioskodawca na rynku pracy jest osobą niepełnosprawną, ale zdolną do wykonywania pracy zarobkowej. /opinia biegłego sądownego lekarza specjalisty z zakresu neurologii J. B. – k. 12 – k. 14, pisemna opinia uzupełniająca – k. 59/

P. F. cierpi nadto na zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiowo – krzyżowym z zespołem bólowym. Odwołujący nie ma upośledzenia funkcji narządu ruchu w stopniu uzasadniającym uznanie go za częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy. Jest zdolny do pracy (był również zdolny do pracy w dacie zaskarżonej decyzji) i nie utracił w stopniu znacznym zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. /opinia biegłego lekarza sądownego specjalisty z zakresu chirurgii urazowo - ortopedycznej dr M. S. – k. 16 – k. 19, pisemna opinia uzupełniająca – k. 49 – k. 50/

W dniu 4 kwietnia 2019 roku ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. /wniosek – k. 1 – k. 20 – akta ZUS)

Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u ubezpieczonego przewlekły zespół bólowy szyjny i lędźwiowo – krzyżowy na te zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych wielopoziomowych bez istotnych objawów korzeniowych, ubytkowych i podrażnieniowych, bez upośledzenia funkcji ruchowej, zespół bólowy barku lewego, cukrzycę typu 2 insulinoniezależną oraz nadciśnienie tętnicze. Lekarz Orzecznik ZUS, po zapoznaniu się z opinią specjalistyczną

lekarza konsultanta z dnia 26.04.2019 r., orzeczeniem z dnia 6 maja 2019 roku uznał brak niezdolności do pracy wnioskodawcy. /opinia lekarska lekarza orzecznika – k. 49 – k. 50 dokumentacji medycznej/

W dniu 20 maja 2019 roku wnioskodawca złożył sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. /sprzeciw – k. 51 – k. 52 dokumentacji medycznej/

Komisja Lekarska ZUS rozpoznała u ubezpieczonego przewlekły zespół bólowy szyjny i lędźwiowo – krzyżowy w przebiegu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych bez istotnego upośledzenia sprawności ruchowej, zespół bólowy barku lewego, nadciśnienie tętnicze w okresie wydolności krążenia, cukrzycę typu 2, w związku z czym orzeczeniem z dnia 10 czerwca 2019 r. uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. /orzeczenie komisji lekarskiej – k. 52 – akta ZUS, opinia lekarska – k. 61 – k. 63 dokumentacji medycznej/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumenty oraz opinie biegłych neurologa i chirurga – ortopedy.

W ocenie Sądu opinie biegłych są w pełni wiarygodne. Zostały bowiem sporządzone przez lekarzy o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń wnioskodawcy, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki przeprowadzonych badań własnych wnioskodawcy. Brak jest zatem podstaw by kwestionować opinie biegłych. Zostały one wydane rzetelnie, a wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinie nie zawierają braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Opinie te w sposób wystarczający obrazują stan zdrowia wnioskodawcy, są jasne, a wnioski końcowe wynikają w sposób logiczny z ich treści. Ponadto wszelkie niejasności jakie mogłyby powstać - w ocenie Sądu - zostały wyjaśnione przez biegłych w sposób nie budzący wątpliwości interpretacyjnych w opiniach uzupełniających. W ocenie Sądu brak jest podstaw do powoływania kolejnych biegłych sądowych.

Należy zauważyć, iż dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów i dotyczące zasad prekluzji. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 II CR 817/73 nie publ).

W ocenie Sądu, wnioskodawca nie podważył w sposób przekonujący miarodajności złożonych opinii i nie podniósł żadnych uzasadnionych zarzutów merytorycznych względem tych opinii.

Reasumując - Sąd, oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w pełni uznał wartość dowodową opinii powołanych w sprawie biegłych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2018 r. poz. 1270 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1/).

Warunki wskazane w art. 57 cytowanej ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odniesieniu do odwołującego nie został spełniony warunek niezdolności do pracy. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłych Sąd ustalił, iż występujące u wnioskodawcy schorzenia powodują, że nie jest on niezdolny do pracy.

U skarżącego stwierdzono przewlekły zespół bólowy szyjny i lędźwiowo – krzyżowy w przebiegu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych bez istotnego upośledzenia sprawności ruchowej, bez deficytów neurologicznych, który to nie powoduje niezdolności do pracy skarżącego.

Powyższego ustalenia Sąd dokonał w oparciu o rzetelne, logiczne i pełne opinie biegłych sądowych lekarzy neurologa i chirurga – ortopedy.

Wskazać w tym miejscu należy, że o nabyciu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mogą przesądzać subiektywne odczucia osoby ubezpieczonej. Również sam fakt stwierdzenia choroby nie jest równoznaczny z nabyciem prawa do renty. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi bowiem samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy, choć może wymagać czasowych zwolnień lekarskich. O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Jeżeli zatem stan zdrowia nie powoduje naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, brak jest prawa do tego świadczenia (por. wyrok SN z dnia 12 lipca 2005, sygn. akt II UK 288/04, publ. OSNP 2006/5-6/99; wyrok SN z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00, publ. OSNP 2002/14/343; wyrok SA w Szczecinie z dnia 17 marca 2016 roku, sygn. akt III AUa 546/15, LEX nr 2090464).

Reasumując - w ocenie Sądu Okręgowego, dopuszczone w postępowaniu rozpoznawczym dowody w postaci opinii biegłych – pozwalają na niebudzące wątpliwości ustalenie, iż stan zdrowia ubezpieczonego, nie pozwala na przyjęcie całkowitej ani nawet częściowej niezdolności do pracy. Z ustaleń Sądu wynika bowiem, że wnioskodawca mimo stwierdzonych u niego schorzeń jest zdolny do wykonywania pracy zarobkowej, zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

P.B.